No. 892 — Zaterdag 2 Februari 1901. — 18de Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 1 Februari.

DE FINANCIERS en de Oorlog.

De meesten onzer zien slechts de Boeren-zijde van den strijd, wij verheugen ons over hun succes, lijden onder hun tegenspoed en onze harten krimpen ineen bij het lezen der gruwelen, die daarginds met een beroep op de beschaving, op de menschelijkheid soms, bedreven worden. De oorlog maakt hard en wreed, ook ons. Hoe meer „Tommies" er sneuvelen, hoe breeder onze glimlach, hoe levendiger het onder ons is en een lange lijst van slachtoffers der „enteric fever" doet ons met leedvermaak constateeren, dat „ze sterven als ratten". Doch elke „rat," die daar sterft, is een mensch, elke naam, voorkomende op de lijst der verliezen—en deze dagelijks terugkeerende lijsten zijn soms bitter lang—verwekt een kring van droefenis in tal van huisgezinnen, doet menig moederhart bloeden. Er is zoo weinig verschil tusschen een zuid-afrikaansche en een engelsche moeder, als het geldt den dood van haar kind! Bijna zeventig duizend Engelschen zijn nu reeds buiten gevecht gesteld—zeventig duizend menschen in de kracht van hun leven weggerukt of verminkt, omdat hun groote gebrek was als Engelschman ter wereld te zijn gekomen. En nog is 't einde niet te zien. Hoe kunnen mannen als Rhodes en Chamberlain het licht verdragen? Doch ook—hoe kan zulk een groot deel van het engelsche volk zulke mannen steunen en blijven steunen, hoe kunnen regeeringen van andere, zich beschaafd en christelijk noemende Staten, dit bedrijf ongestoord aanzien, hoe kan het, dat er nog steeds groote meerderheden in de Parlementen gevonden worden, om zulken regeeringen hun vertrouwen te geven?

Daar is zooveel „rotten" in de menschheid, dat......

Droefheid in de huisgezinnen, droefheid en teleurstelling in de militaire clubs te Londen, treurend over de echecs, die in Zuid-Afrika worden geleden. Maar misschien nog droeviger, met misschien nog bedrukter gezichten zitten de leden van de clubs, waar de groote financiers gewoon zijn saam te komen.

Zeven maanden geleden, toen Lord Roberts met rassche schreden oprukte naar Johannesburg, was men in financieele kringen zeer bezorgd over de mijnen. Men meende dat de Boeren zich wreken zouden over den inval in de republieken en de mijnwerken zouden vernielen- Er werd zelfs gemeld, dat er voorbereidende maatregelen waren genomen, om bij de nadering van den vijand de gebouwen in de lucht te doen vliegen, de mijnschachten en tunnels zooveel doenlijk te beschadigen.

En er bestond werkelijk een dergelijk plan, maar de regeering verzette er zich ten krachtigste tegen. Zij wilde een eervollen strijd strijden, geen eigendommen van anderen vernielen. De mijnen bleven gespaard, Johannesburg werd ontruimd, zonder dat iets aan gevluchten of over de grenzen gezetten uitlanders ontnomen werd.

Hoe geheel anders handelden de Engelschen. Overal werd geplunderd en gemoord. Boerderijen gingen in vlammen op, eigendommen der Boeren werden als algemeene buit beschouwd en medegenomen. Wat niet te dragen was, werd stuk geslagen of verbrand, de rest verkocht of naar „home" gezonden.

En nu schijnt 't, alsof de Engelschen er de vruchten van gaan plukken. Boeren-commando's hebben bij Boksburg twee batterijen, de gebouwen, die op de mijngronden stonden en de cyanide werken, de machinerieën, waarmede het goud, dat in de „tailing"—het fijngestampte kwarts, dat niet al het goud aan het kwik heeft medegedeeld—vernield.

Zullen de Boeren, nu zij ondervonden hebben hoe wreed de Engelschen optreden, wraak gaan nemen en op hun beurt de eigendommen van anderen gaan verwoesten? vragen zich de financiers in Londen en elders af. Zullen zij nu de goudmijnen niet langer ontzien? De mogendheden weigeren een voorstel tot arbitrage te doen. Tal harer onderdanen hebben aandeelen in de goudmijnen. Is dit met de wreedheden door de Engelschen bedreven, de oorzaak, dat de Boeren thans de mijnen beginnen te vernielen? Deze vragen, waarop geen antwoord te geven is, veroorzaken een zekere paniek in de financieele wereld. De mijnwaarden daalden dientengevolge, maar een vindingrijk man wist 't gerucht te lanceeren, dat generaal De Wet gepakt was. Er kwam verademing. Maar het bericht werd niet bevestigd. En even angstig als te voren, zitten nu de speculanten, schuldigen en niet schuldigen bijeen met gefronste voorhoofden, wachtend op telegrammen, die van engelsche overwinningen spreken, die hun weer nieuwen moed moeten geven.

Het wachten is echter lang. De dépêches blijven uit, en wij weten wat dit zeggen wil. Het is toch maar al te vaak gebleken, dat geen nieuws uit Zuid-Afrika, slecht nieuws voor de Engelschen beteekende, en zoo zal het nu ook wel weer zijn.

Indien er werkelijk met succes gestreden was, op welk punt van het oorlogsterrein dan ook; indien de opstand in de Kaapkolonie niets te beteekenen had, indien het waar was, dat de Boeren-commando's daar hopeloos rondzwerven, zooals enkele jingo-bladen ons willen wijs maken, dan had Kitchener wel geseind. Maar integendeel. Hij zwijgt en de censor schrapt meer dan ooit in de paar telegrammen, die hij nog aan de telegrafisten der kabelmaatschappijen ter overseining geeft.

De opstand in de Kaapkolonie was reeds lang voorbereid, zeide Botha, die dezer dagen in Rome geinterviewd werd. Niet onbelangrijk in verband hiermede is het volgende, dat in de „Neue Hamb. Ztg" voorkomt. Het zijn mededeelingen van een hooggeplaatst staatsbeambte der zuid-afrikaansche Republiek, die zich thans in Europa bevindt.

Na het bezetten van Pretoria—schrijft deze ambtenaar, die misschien wel wat optimistisch redeneert—, toen Lord Roberts de beide Republieken annexeerde, toen hij den oorlog als geëindigd verklaarde, toen, naar gezegd werd, President Steyn overleden, De Wet gevangen en Botha verslagen was, toen volgens engelsche berekening 20.000 Boeren gevangen, 50.000 verwond en ziek en 80.000 man gesneuveld waren, en slechts enkele stroopende benden in het Noorden van de Transvaal rondzwierven, toen aan hen het bevel werd gezonden zich onvoorwaardelijk over te geven, waren daar in het Noorden twintig duizend Boeren, die door de doode en gevangen genomen generaals opnieuw ingedeeld en opnieuw georganiseerd werden.

Alle ervaringen, die men in den loop van den oorlog had opgedaan, werden daarbij ten nutte gemaakt. Een organisatie werd ingevoerd, die ieder europeesch leger tot eere zou strekken. En terwijl de generaals werkten en iederen Boer verklaarde

Feuilleton.

De jacht op De Wet.

In een Reuter-bericht van 7 Dec. uit Aliwal Noord, voorkomende in *Ons Land* van 11 December, vinden wij de volgende bijzonderheden omtrent deze merkwaardige episode.

De laatste vervolging van De Wet door vier kolonnes onder bevel van generaal Knox is een der meest treffende van den geheelen oorlog. Men weet dat De Wet trekt met het doel de Oranjerivier over te gaan, en het was de taak van generaal Knox om zuidwaarts van hem te geraken. Op den tweede was de positie van De Wet voor het eerst duidelijk bekend, daar kolonel Herbert bij Sliksspruit in aanraking met hem kwam. Tegen dien tijd hadden generaal Knox en kolonel Barker Bethulie bereikt, waar zij druk bezig waren zich van levensmiddelen te voorzien. Generaal Knox zond dadelijk kolonel Barker, en ook de achterhoede, die juist gekomen was en bestond uit de eerste bereden infanterie en vier kanonnen van de 85e batterij onder luitenant-kolonel Williams. Men was zoo haastig, dat kolonel Williams zonder levensmiddelen vertrok. Strathcona's Horse was ook aangekomen en werd bij de colonne van kolonel Barker gevoegd. De geheele macht raakte slaags met den vijand, zooals reeds verhaald. Sedert ik zulks schreef, heb ik van een onzer gevangenen vernomen, dat de republikeinen vijf dooden en vijftien gewonden verloren. In den nacht strekte ons leger zich vijftien mijlen ver uit, zijnde kolonel Williams op den uitersten rechtervleugel, kolonel Herbert in het midden en kolonel Barker op den linkervleugel, terwijl de Suffolks de hoogten halfweg naar Bethulie hadden bezet.

Toen het morgenschemer aanbrak, rapporteerde de colonne van kolonel Williams, dat een republikeinsch convooi noordwaarts trok, blijkbaar naar de sterkte van Bushmanskop. Vroeg in den morgen viel er een ontzettende regen, die drie uren lang duurde. Generaal Knox ging snel de vervolging aan, wordende kolonels Pilcher en Herbert afgezonden om een omtrekkende beweging te maken. Na drie uur gemarcheerd te hebben, vernam generaal Knox dat De Wet op zijn spoor was teruggegaan voorbij onze rechterflank, en dat hij naar Caledon trok. Hij was den vorigen avond te Carmel gekampeerd, eenige mijlen ten noorden van den weg naar Smitfield.

Dit nieuws veroorzaakte een geheele verandering van richting. De troepen maakten eene wending, niettegenstaande regen en wind en marcheerden nog eens achter den alomtegenwoordigen republikein. Kolonel Williams vormde de voorhoede. Kolonel Pilcher en Herbert en de Suffolks werden in andere richtingen gezonden, die nu niet aangegeven kunnen worden, en generaal Knox voegde zich bij kolonels Barker en Williams, welke met hun twee colonnes den nacht te Carmel doorbrachten. Overal zag men sporen van het republikeinsche leger. De nacht was vreeselijk, daar er zware regens vielen, vergezeld van een kouden wind en het was bijna onmogelijk te slapen. De troepen hadden geen tenten en men sliep in het open veld, op enkelen na, die een schuilplek in de stallen vonden. Om halfvijf den volgenden morgen trokken de troepen weder voort in de hoop van De Wet te vangen, terwijl hij bezig was door de drift van Caledonrivier te gaan. Kolonel Williams, die over de voorhoede het bevel voerde, had de eerste bereden infanterie, die een klompje republikeinen verraste, die bezig waren een wagen te ontladen, die stuk was geraakt. Een paar lagen deed hen op de vlucht slaan, en het bleek, dat men een belangrijke vangst had, daar de wagen 25,000 patronen bevatte, een hoeveelheid dynamiet en 20 geweren. Een onzer gevangenen lijdt aan rheumatiek en kan niet loopen. Generaal Knox kwam toen zelf aan en zag toen, wat scheen een wagen te zijn, verborgen tusschen de boomen, maar bleek een 9-ponder Krupp te zijn. De republikein die hier gevangen genomen werd, vertelde aan ons dat het kanon verlaten was, maar het kanon scheen de positie te hebben alsof het er was om de drift te verdedigen. De vizieren van het kanon waren onbeschadigd, en er waren eenige patronen bij. De naam van de drift is de Karreepoort.

Het is zeker een der vreeselijkste driften die ik ooit in Zuid-Afrika heb gezien. De zuidelijke oever loopt tegen een hoek van 25 graden. De modder was een voet diep en het scheen onmogelijk er iets door te krijgen. De positie van generaal Knox was zeer moeilijk. De rivier kwam reeds tot aan de buik der paarden, en rees en viel elk uur, doch kwam nooit lager dan vier voet. De zaak was, dat, terwijl wij de rivier overgingen, de rivier kon afkomen, zoolang nog maar een klein klompje den overtocht had gemaakt, en daar de juiste positie van De Wet onbekend was, bestond er eene mogelijkheid, dat hij ons zou aanvallen, terwijl wij den overtocht maakten. Kolonel Williams vond goed, dat men de kanonnen en de am-

bereid te zijn tot den laatsten druppel bloed te strijden, werkte staatspresident Steyn onvermoeid door om het nationale bewustzijn der Afrikaanders in de Kaap wakker te roepen.

Afgezanten kwamen en gingen, en 't slot was, dat men zich in de Kaapkolonie bereid verklaarde de wapenen op te nemen tegen den gemeenschappelijken erfvijand. De beslissing werd vertraagd door de veroordeeling der opgecommandeerde Boeren in de Kaapkolonie. Men zag in, dat men te doen had met een hardvochtigen tegenstander, die zonder medelijden optrad en wien het er om te doen was het geheele volk uit te moorden.

Daarbij kwamen nog treinen vol grijsaards, gebrekkigen, vrouwen en kinderen, die door de geheele Kaapkolonie heen als krijgsgevangenen gesleept werden. Wat zouden wel deze blinde grijsaard, die arme gebrekkige, die half verhongerde vrouw, dat onschuldige kind voor een rol gespeeld hebben op het oorlogsterrein? Men meende door dergelijke transporten angst en bange in de Kaapkolonie te doen geboren worden. Maar de opzet mislukte. Geen angst, geen verschrikking was het, die de Afrikaander in de Kaapkolonie bij deze aanblik gevoelde. Wat hij hier zag vervulde hem met een waanzin grenzende woede, met den diepsten afschuw en bracht hem tot de overtuiging dat als de moord en het uitroeien in de Transvaal en den Oranje-Vrijstaat geëindigd zouden zijn, hij aan de beurt zou komen. De geschiedenis der Boeren leerde hem, dat Engeland nooit verlegen zit met reden en middelen, als 't geldt de Boeren te vervolgen en onder het juk te brengen.

Daarom is het aantal Boeren in de Kaapkolonie van zes- tot achthonderd man, tot zesduizend gestegen. Daarom vlogen de bruggen van de spoorlijnen zoo spoedig in de lucht. Dit is het geheim van het grooter worden van het Boerenleger, dit is het geheim van de kracht, waarmee de Boeren den strijd voortzetten, en ongetwijfeld zal binnenkort dat Boerenleger zoo groot zijn, als nooit te voren, en er een nieuwe phase intreden. Op het vaandel zal dan evenwel niet meer staan: "Vrijheid en onafhankelijkheid voor de Transvaal en voor den Oranje Vrijstaat", maar: "Vrijheid voor de Afrikaanders van geheel Zuid-Afrika".

Terwijl de Boeren op deze wijze in de Kaapkolonie en Natal opereeren, werkt de bondgenoot der Boeren tegen de groote armée in den Transvaal en in den Oranje-Vrijstaat. In het verwoeste land vindt de engelsche soldaat geen voedsel, en over de rails wordt hem niets gebracht. Het leger moet de veroverde steden en plaatsen verlaten. Het moet naar de kust terugtrekken om daar zelf voedsel te halen. Maar de wagens zijn voor het grootste deel door Louis Botha vernield, de spoorlijnen verwoest en zoo zal er voor de soldaten niets anders overblijven dan te voet gaan, vervolgd door den beweeglijken Louis Botha, De la Rey en anderen.

De jongste bondgenoot. die hen helpen zal hun vlaggen weer te hijschen in Pretoria en Bloemfontein, dat is de honger. En het is een verschrikkelijke bondgenoot. Deze verschrikkelijke begeleider van alle verwoestingen en vernielingen werkt langzaam, maar zeker. Hij doodt door zijne verschrikkelijke wreedheid dubbel. Eerst doodt hij den geest en dan het lichaam, onder vreeselijk lijden.

In het begin van deze nieuwe eeuw zullen we nog eens zien de herhaling van den terugtocht van Napoleon uit Moskou. Het eerst zal „de groote zwijger", de „ijzeren Lord" naar Kaapstad vluchten en van daaruit lakoniek seinen: „Ben gelukkig te Kaapstad aangekomen, de Boeren zijn doodgehongerd; zendt s. v. p. 50,000 man om den oorlog ten einde te brengen."

PROGRAMMA

VAN DE FEESTELIJKHEDEN TER GELEGENHEID VAN HET HUWELIJK VAN HARE MAJESTEIT KONINGIN

Wilhelmina

MET ZIJNE HOOGHEID HERTOG

Hendrik

VAN MECKLENBURG-SCHWERIN.

1°. Om 6 uur 's morgens, na afloop van de aubade op de batterij, reveille vóór het gouvernementshuis, uit te voeren door verschillende muziekkorpsen. Uitdeeling van vlaggetjes, enz.
Daarna optocht door de stad, waarbij een ieder wordt uitgenoodigd zich aan te sluiten.

2°. Uitdeeling van wijn en beschuit om 9 uur 's morgens vóór de societeit "De Gezelligheid" en om 4 uur n. m. aan den Waterkant, Overzijde.

3°. Van 8 uur 's morgens tot 6 uur n. m. orgelmuziek op verschillende plaatsen der stad.

4°. Om 5 uur n. m. "Lintendans" uit te voeren door zes meisjes en zes jongens in costume, daarna optocht van de deelnemers in rijtuigen, begeleid door muziek. Waterkant, Overzijde.

5°. Gedurende den "Lintendans" muziekuitvoering door de kapel der schutterij in de Wilhelminakiosk.

6°. Om 8 uur n. m. vuurwerk op het Gouvernementsplein. Muziek van de militaire kapel.

Uitdeeling van portretten van H. M. Wilhelmina en Zijne Hoogheid Hertog Hendrik na afloop van de audientie, vóór de societeit "De Gezelligheid".

Aan de buitendistricten zal wijn en beschuit ter uitdeeling worden toegezonden.

De schoolkinderen zullen om 9 uur v. m. op de scholen onthaald worden.

Namens de bevolking van de kolonie zal door de feestcommissie een telegram ter gelukwensching aan het Koninklijk Echtpaar worden toegezonden.

De ingezetenen worden uitgenoodigd te vlaggen, hunne huizen te versieren en te illumineeren.

Op later te bepalen datum en vast te stellen plaats zal het geschenk door de bevolking aan Hare Majesteit aan te bieden, ten toon worden gesteld.

Nieuwsberichten.

CURACAO.

Havennieuws.

Laatstleden Dinsdagmorgen werd bij het openen de Koningin-Emmabrug onklaar. Daardoor is het doen van eenige herstellingen noodzakelijk geoordeeld en bleef het verkeer gestremd. Heden zouden die herstellingen afgeloopen zijn en de brug wederom voor het verkeer geopend worden.

* * *

Daar de consul der V. S. van Noord-Amerika bij het uitklaren der schepen, bestemd voor een haven der V. S., op de gezondheidspas aanteekent hoeveel gevallen van typhus zich hier voordoen, vreest men, dat het pleizierjacht *Prinzessin Victoria Louisa*, hetwelk hier den 14den Februari verwacht wordt, onze haven niet zal binnenloopen, om daardoor zich niet te behoeven te onderwerpen aan quarantaine-maatregelen, welke in noord-amerikaansche havens zouden kunnen gesteld worden.

* * *

Een bericht, dat onder alle voorbehoud dient te worden aangenomen en zeker nog nadere bevestiging behoeft, meldt dat te Coro gevallen van pokken zich hebben voorgedaan. Daarmede wordt in verband gebracht, het niet aandoen van dien haven door het ss. *Merida* van de *Red D Line*.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

I. Benitez y fam., Julio Caballero, Carlos Evertsz, W. Guilhoux, Santana Hermanos & Co., Francisco J. Costa, (aang.)

Marine.

De etats-major en bemanningen van Hr. Ms. *Zeeland* en *Noord-Brabant* verwisselden Zaterdag 29 December onderling van bodem. De *Zeeland* is aangewezen om in den loop van de maand Februari naar West-Indië te vertrekken en de *Noord-Brabant* naar Oost-Indië.

Wilhelmina-Park.

Aanstaanden Woensdagavond ten zes ure zal het *Wilhelmina-Park* voor het publiek worden geopend. Het muziekkorps *Orfeo* zal zich bij die gelegenheid laten hooren en verder zal met ingang van 7 Februari elken Zondagnamiddag van vijf tot negen ure het park voor het publiek toegankelijk zijn.

Het programma der bij de opening uit te voeren muziekstukken is als volgt:

1. Barataria Marsch..................G. Komzak.
2. Valse Romaine..........................J. Kessels.
3. Fantaisie sur La fille du régiment, Donizetti.
4. Le Petit Postilllon—Polka pour cornet, A. Korn.
5. Marche des Petits Pierrots............A. Box.
6. Fantaisie sur L'Elisire d'Amore.......Donizetti.

Dankbetuiging.

Van den Heer LUIS M. DIAZ B. ontvingen wij in dank eene brochure, getiteld *Por mi honor*, die eene verdediging inhoudt tegen valsche beschuldigingen, waaraan genoemde Heer in zijn qualiteit van interventor der posterij te Caracas heeft blootgestaan. De Heer LUIS M. DIAZ B. is van alle hem ten laste gelegde feiten vrijgesproken.

INGEZONDEN STUKKEN.

Drie aangename bezoeken.

In den loop van acht dagen, van 23 tot 30 Januari, werd de parochie van San Willibrordo met drie bezoeken vereerd, die bij de bevolking in het algemeen, maar bij de schooljeugd in het bijzonder, een blijden indruk gemaakt en een aangename herinnering achtergelaten hebben. Het eerste bezoek was van vriendschappelijken aard. Monseigneur BLOMMERDE, Ridder in de orde van den Nederlandschen Leeuw en kort geleden benoemd tot Kamerheer van Z. H. den Paus, bracht, vergezeld van de Eerw. Heeren M. V. ZWIJSEN, Rector van het St. Thomas-College, J. MEIJKNECHT, Pastoor van Barber en A. de BRUIJN, Pastoor van Westpunt, een tegenbezoek aan den Pastoor van San Willibrordo, W. G. J. VAN BAARS, die weinige maan-

---

munitie zou overbrengen en daarop gaf generaal Knox het bevel tot den doortocht.

Thans volgde een der wonderlijkste tooneelen door mij gezien. De rivier vloeide met groote snelheid en was door de regens gezwollen. Er was slechts een veilige weg. Onderkant de groote gaten kwam de eerste infanterie goed door, maar een klompje dat hoogerop wilde doorkomen, kon zulks niet doen. Een paard viel en zijn ruiter dreef af, maar slaagde er in om in zeer uitgeputten toestand door te komen. De 9e Lanciers kwamen zonder ongelukken door. Toen begon de zware taak om dertig kanonnen met ammunitie er door te halen. Kolonel Williams zelf deed dienst als gids. Elk span werd viermaal en soms achtmaal gebruikt in het overtrekken, en de gewone bespanningen werden met acht paarden versterkt ten gevolge der steile wallen. De veldkanonnen, houwitzers, pompoms en ammunitiewagens waren alleen aan de zuidzijde der rivier voor den middag, na een ontzettend en zeer vermoeiend werk. De waterkarren en de kleine tonga ambulance-karren van Indië werden allen overgetrokken. Twee keeren raakten de muilen onklaar in het tuig, en vielen onder water, doch werden doorgesleept. Geen man noch dier verdronk in den overtocht, schoon een man weggespoeld werd, die echter op dappere wijze werd gered door een ander, wiens naam ik niet te weten kon komen. Twee wagens met levensmiddelen, behoorende aan kolonel Barker, kwamen ook over, waarop de rivier wies, en om 4 uur ondoorwaadbaar was. Strathcona's Horse en de Yeomanry bleven aan de zijde der rivier, zijnde hij niet in staat om weer terug te gaan. Orders werden dien avond gegeven dat Strathcona's Horse den volgenden morgen om half vier zou doorkomen zoo mogelijk, terwijl de Yeomanry bij de bagage bleef met bevel om de rivier zoodra doenlijk over te gaan en te volgen.

De nacht begon goed, maar eindigde in een zwaren en gedurigen regen. Het was verbazend om te zien hoe de mannen moed behielden onder onaangename en treurige omstandigheden. Het kamp is pleizierig en grappig, want de mannen weten dat zij iets gedaan hebben dat De Wet als een onmogelijk ding beschouwde. Strathcona's Horse kwam zonder ongevallen door, schoon de rivier toen hoog was. Later ontvingen zij het bericht dat de bagage-colonne een poging deed om door te komen, en dat twee muilen verdronken en een man ternauwernood ontkwam. Generaal Knox zond daarop een boodschap terug om te zeggen, dat de bagage- en levensmiddelen-colonne geen verdere pogingen moesten doen om over te komen, maar naar Smithfield moesten marcheeren. Generaal Knox en staf hadden geen andere bagage dan wat door hunne paarden gedragen wordt. Klompjes manschappen zijn uitgezonden om schapen, koorn en mielies te halen voor de troepen. De marsch werd hervat met kolonel Williams voorop, en omtrent 8 uur kwamen zij in gezicht van Odendaldrift, waar zij verblijd waren de Union Jack te zien waaien over het fort, dat door de 1ste Coldstreams werd bezet.

De Wet was den vorigen dag op het randje ten noorden van de rivier geweest, en had den geheelen dag op het garnizoen gesniped op een afstand van 1500 tot 2000 treden. De republikeinen trachtten bezit te krijgen van de korenmolens aan de noordzijde der rivier, maar slaagden er niet in.

Er werd een weinig halt gehouden tegenover Odendal en de marsch werd voortgezet langs de rivier, en wij kampeerden 14 mijlen ten westen van Aliwal. Gedurende den avond reed ik naar deze stad en werd op mij gesniped door een republikeinsche patrouille, vier mijlen buiten het kamp. Sommigen van De Wet's manschappen hadden het kamp twee uren voor onze aankomst verlaten. Het lijdt geen twijfel of De Wet haast zich geweldig. Zijn marschlijn is bedekt met doode paarden, en drie karren zijn achtergelaten. Inboorlingen vertellen dat de paarden van De Wet zeer uitgeput zijn en nauwelijks kunnen loopen. De Wet is nu in een zeer gevaarlijke positie met britsche troepen rondom hem en twee volle rivieren om hem den pas af te snijden.

Het gedrag onzer manschappen is doodeenvoudig prachtig. Wat iemand treft is de goede geest die onder de omstandigheden onder hen heerscht.

Den 12den December bereikte de colonne Daspoort aan het zuidelijk uiteinde van De Wetsdorp, drie mijlen verwijderd van de stelling der Boeren te Geluk. De Wet echter die vernomen had dat de colonne White was opgerukt naar den weg van Taba 'Nchu besloot onmiddellijk verder te trekken. Generaal Knox achtervolgde hem, maar De Wet was een paar uur vooruit en maakte van dit voordeel zoo groot mogelijk gebruik, gelijk men kon zien uit de tallooze paarden (?) verspreid langs zijn weg. En Dinsdag werd hij versterkt door Haasbroek's commando en gezamenlijk rukten de Boeren toen op naar Sprinkhaansnek, ongeveer 15 mijlen ten Oosten van Taba' Nchu.

Knox was maar een uur achter en klaarblijkelijk was De Wet nu ingesloten. Maar zijn wanhopige toestand noopte hem tot wanhopige maatregelen. Hij zond Haasbroek naar het westen om een schijnaanval te doen op Victoria'snek, ten zuiden van Taba'nchu, terwijl hij zelf de stoutste onderneming aanging van den geheelen oorlog.

den geleden, bij zijn terugkomst uit Holland met de zielzorg der parochie van San Willibrordo werd belast. Van deze gelegenheid maakte de hooge bezoeker gebruik om zich met de parochianen van San Willibrordo, aan wie hij zoo menigmaal de leer des heils gepredikt had, en die hem nu in zijne hoedanigheid van Ridder en Prelaat kwamen huldigen, eenige oogenblikken vriendelijk te onderhouden en aan de kinderen van de school een aangenamen dag te bezorgen. Na een welkomstlied, dat de schooljengd Monseigneur BLOMMERDE uit volle borst toezong, en waarop de Prelaat met minzaamheid antwoordde, klonk het luide uit aller mond: Leve Monseigneur BLOMMERDE! toen Zijn Hoogwaarde aan de Eerw. Zusters verzocht aan de kinderen een feestelijken dag te verleenen en hun op zijn kosten een flinke en stevige versnapering te bezorgen, zooals thans in de dagen van armoede het meest naar hunne keuze zou zijn. De keuze der kinderen viel op beschuiten, waarop zij reeds meermalen ten tijde van armoede werden onthaald, en zoo genieten zij door het bezoek van Monseigneur BLOMMERDE een stevige versnapering. van meerdere dagen.

Het tweede bezoek heet meer een bezoek in overdrachtelijken zin. In den nacht van Zaterdag op Zondag ll. viel er over de geheele uitgestrektheid van de parochie van San Willibrordo een kostbare en weldadige regen, die meer dan drie uren aanhield. Geen bezoeker, al wekt hij dan ook de huisgenooten niet ter middernacht uit den slaap op, kon meer welkom zijn, dan deze regen, die putten en vijvers van water voorzien en het aanschijn van Willibrords aarde vernieuwd heeft. Vóór dezen regen zag het er treurig uit. Reeds begonnen de arme stumpers, die maanden lang in het zweet huns aanschijns hadden gewerkt om hun stukje bouwgrond vruchtbaar te maken, den moed te verliezen. Daar is geen werk en derhalve niets te verdienen buiten het plekje grond, waarop zij hunne hoop gevestigd hebben. De arme tobbers zagen bij gebrek aan regen hun veldgewas verzengen, hun boonenteelt verdorren, hun maisstengels verschroeien. Geen wonder, dat vele menschen, die aan het meest noodzakelijke gebrek leden en met behulp van leenstelsel of den bedelstaf hun leven rekten, reeds begonnen te zuchten en weeklagen en bijna hopeloos een toekomst van ellende te gemoet zagen. Doch, Goddank, de overvloedige regen van Zaterdag op Zondagnacht heeft de hoop doen herleven en de neergezonken gemoederen weer in opgewekte stemming gebracht. Moge deze regen nog door een paar flinke buien gevolgd worden, dan mogen de menschen van San Willibrordo rekenen op een tamelijken oogst van boonen en maïs, die hun wel geen weelde zal aanbrengen, maar ten minste tegen den geesel van honger behoedt. Ten slotte het derde bezoek.

De *Amigoe di Curacao* had de overige week reeds gemeld, dat Dinsdag a. s. de Hoog Edel Gestrenge Heer Gouverneur zijn jaarlijksche inspectie-reis naar de benedendistricten van het eiland zou beginnen. Het heeft Zijn Excellentie behaagd de school van San Willibrordo het eerste met zijn hoog bezoek te vereeren. Dit bezoek werd op een heel eigenaardige wijze aangekondigd, die wel bewijst, hoe goed Gouverneur BARGE op de hoogte is van den toestand, waarin de bevolking van San Willibrordo verkeert. Woensdagmorgen omstreeks acht uren kwam een kar met twee ezels bespannen en met vaten beschuit en maïsmeel beladen de koraal of het binnenplein van de pastorie binnen rijden, terwijl de voerman den pastoor reeds op een afstand toeriep: dit zendt Sjon Grandi voor de schoolkinderen, en hij zelf zal straks volgen. Een twee drie de de nationale driekleur geheschen; de Eerw. Zusters verwittigd; de kinderen, die reeds in groot aantal aanwezig waren en buiten op het voorplein van de school speelden, in de schoollocalen gebracht; gauw nog eens het „Wien Neerlandsch bloed" ter oefening gezongen, en in minder dan een half uur tijds was alles in gereedheid om Zijn Excellentie te ontvangen. De gouverneur was vergezeld van de Weledel Gestrenge Heeren J. P. ESKILDSEN, districtmeester van het vierde district waartoe San Willibrordo behoort, J. H. W. GRAVENHORST, districtmeester van het tweede district, M. J. SELHORST, Directeur van het departement van O. W., A. VERKOUTEREN, kapitein-commandant van het garnizoen, L. SCHUTTE, adjudant van den Gouverneur, J. R. L. COLLETTE, 1e luitenant der artillerie en H. STATIUS MULLER, 2e Commies.

Na een korte verpoozing ten huize van den pastoor ging Zijn Excellentie onder geleide van zijn gevolg het eerste der schoollocalen binnen waar de kinderen hem met een blijde feestcantate welkom heette. Ja, dubbel welkom was dezen keer bij de schooljeugd het bezoek van den Landvoogd, want de vaten beschuit en maïsmeel, die als bouquetten in de school stonden te prijken, hadden een blos van genoegen op het gelaat der kinderen gebracht. Gelukkig was het examen kort, want die schoone bouquetten van beschuit en meelvaten trokken de meeste aandacht der scholieren. Behalve deze gift van beschuit en maïsmeel liet Zijn Excellentie nog f 25 aan centen aan de kinderen uitdeelen, waardoor hunne vreugde ten top steeg. Intusschen hadden zich buiten een aantal armen en ouden van dagen verzameld om Sjon Grandi te begroeten, welk huldebetoon Zijn Excellentie met minzaamheid aanvaardde en aan ieder hunner vergold met een aalmoes, die hen voor dien dag den gelukkigsten mensch van de wereld maakte.

Bij het afscheid reikte Zijne Excellentie den pastoor nog een goede som geld toe met de opdracht dat aan de zieken en meest hulpbehoevenden uit te deelen. Het behoeft niet gezegd, dat door dit edelmoedig en menschlievend bezoek van Gouverneur BARGE de bevolking van de parochie van San Willibrordo opgebeurd is en als verademt. Moge God Zijn Excellentie het leven sparen, aan zijn bestuur zegen en voorspoed geven, om niet alleen de bevolking van San Willibrordo, maar de heele bevolking van Curacao en onderhoorige eilanden, den invloed zijner menschlievendheid nog lang te doen ondervinden.

W. G. J. v. B.

Sprinkhaansnek is een pas van vier mijlen breed, vlak terrein. Bij den ingang zijn twee versterkte posten, terwijl kolonel Thorneycroft met artillerie een positie had ingenomen ten Oosten van den nek.

Het geheele Boerenleger, 2500 man, galoppeerde in open orde door den nek, geleid door Steyn en Piet Fourie. Onmiddellijk openden de britsche kanonnen en geweren het vuur en ze zwegen geen oogenblik.

Eerst richtten de Boeren zich naar het Oosten, maar toen zij vandaar door Thorneycroft's artillerie werden bestookt, galloppeerden zij langs den voet van den heuvel aan de westzijde, waar alleen het vuur van één post eenige uitwerking had.

Het was een prachtig stuk werk dat volkomen slaagde ondanks het verlies van een 15-ponder en 25 gevangenen. De Wet voerde in persoon de achterhoede aan.

Haasbroek's commando werd achtervolgd door kolonel White, maar ontkwam door zich op te lossen. Het commando van Prinsloo dat uit het noorden De Wet's beweging steunde, was in zijn strijd met Thorneycrofts mannen, die een voorpost verrasten en daarvan tien man doodden, maar ze moesten terugtrekken voor de hoofdmacht die op het schieten aankwam. Het commando kon dus, naar het schijnt, zijn opdracht om De Wet te helpen, volkomen vervullen en inderdaad mag zijn ontkoming onder de beschreven omstandigheden met zoo luttele verliezen beschouwd worden, als een meesterstukje dat aan zijn naam als aanvoerder nog schitterender glans verleent.

Ingezonden Mededeelingen.

EMULSION DE SCOTT.

"El que suscribe Médico Cirujano de la Universidad de Caracas, certifica: que hace algún tiempo viene usando la "Emulcion de Scott" de aceite de hígado de bacalao con hipofosfitos de cal y de sosa habiendo obtenido siempre buenos resultados en todas las afecciones consuntivas, y en todas aquellas en que es necesario el uso de un reconstituyente.

DR. PAULINO T. VALBUENA.

La Semana Cristiana Ilustrada.

Recomendamos á nuestros lectores esta importante y hermosa publicación que contiene en cada número las vidas de los santos de la semana ilustradas con magnificos grabados. En cada hogar cristiano debe leerse esta revista.

Precio de suscripción por un año 8 fr. 50 (ó 10 pesetas). Dirigirse á los señores Popelin Hnos., 3 rue Séguier, Paris.

El pago de la suscripción puede verificarse también con 180 estampillas usadas de Curaçao por el término de un año.

BUITENLAND

Rome. — Maandag 24 December heeft de plechtige sluiting van de Heilige Deur in de basiliek van St. Pieter plaats gehad. Deze plechtigheid, het uiterlijk teeken van het einde van het heilig jaar, had bij zonsondergang moeten geschieden, maar was met het oog op den hoogen leeftijd van den Paus vervroegd. Om elf uur des morgens verliet de Paus, begeleid door de kardinalen, bisschoppen en generaals, zijn vertrekken. Langs de „Scala Regia" begaf hij zich naar de Portico", waar hij, in vol ornaat, op de „Sedia gestatoria" plaats nam om zich door de basiliek te laten dragen, naar de heilige relieken: den doek van St. Veronica en stukken van het kruis en de speer, die hij zegende. De basiliek was met rood fluweel behangen, afgezet met goud. Voor den H. Vader was een prachtige troon opgericht. Alle kerkklokken luidden. Na de zegening der relieken keerde de processie door de kapel van het Heilig Sacrament naar de Heilige Deur terug. De Paus zegende de kalk, het zand en ook de steenen, waarmede de deur dichtgemetseld zou worden. Vervolgens trad hij door de deur, nam een gouden troffel in de hand en legde daarmede drie steenen met opschriften. De kardinaal-groot-penitencier ging met het werk voort, dat ten slotte werd voltooid door de metselaars.

De plechtigheid werd besloten met een Te Deum, waarop de Paus der saamgepakte menigte zijn zegen gaf.

De krasse grijsaard scheen in het geheel niet vermoeid na afloop der plechtigheid, die bijna twee uur had geduurd. Aan het slot was zijn stem nog even krachtig als bij den aanvang.

Frankrijk.—Het amnestie-ontwerp is door den senaat met overweldigende meerderheid goedgekeurd. Van de Dreyfusards kwam alleen de bekende Trarieux in het debat, die erop wees, dat Picquart buiten de amnestie viel en deze er prijs op stelt zich nog eenmaal voor het gerecht vrij te mogen pleiten.

De heer Guérin diende een amendement in om buiten het genot der amnestie te stellen de anarchisten, die indertijd wegens plundering der St. Jozefskerk zijn veroordeeld, doch dit amendement werd met 146 tegen 107 stemmen verworpen zoodat de jonge kerkschenners vrij komen.

Daarentegen bepaalde het ministerieël ontwerp, dat de amnestie niet toepasselijk zal zijn op de congregatiën, zoodat de paters Assumptionisten wel veroordeeld zullen blijven. In weerwil der protesten van den heer De Lamarzelle keurde de Senaat het betrokken artikel goed met 146 tegen 101 stemmen.

Ten slotte nam de Senaat met 201 tegen 11 stemmen het geheele amnestie ontwerp aan, waardoor de Dreyfuszaak nu voorgoed is begraven.

—In de Kamer hebben socialisten een anti-clericaal debat uitgelokt en nog wel op eersten Kerstdag, want in Frankrijk eerbiedigt het parlement zelfs de hoogfeesten niet meer en zetelt op die dagen als op een werkdag. De socialist Dejeante stelde nl. eene motie voor, waarbij de regeering werd uitgenoodigd de ziekenhuizen en militaire hospitalen (die in Frankrijk nog op vele plaatsen door liefdezusters als verpleegsters worden bediend) te verwereldlijken.

De heer Lazies bestreed deze motie en bracht onder luide toejuichingen van de meerderheid hulde aan de zelfverloochening en opofferende menschenmin, die door de Zusters van Liefde steeds aan den dag wordt gelegd.

Namens de begrootingscommissie verzette haar rapporteur zich tegen het voorstel, alleen reeds op den nuchteren grond dat vervanging van de liefdezusters door leekenpersoneel het rijk schatten gelds zou kosten.

Dejeante beweerde daarop, dat hij in het militair hospitaal kwalijk behandeld was door zusters, en dat hij haar sinds dien tijd een onverzoenlijken haat had gezworen (Uitroepen van verontwaardiging, tegenspraak).

Met 296 tegen 203 stemmen werd de motie van den socialist door de Kamer verworpen.

Niet ontmoedigd, stelde Dejeante nu voor, op de begrooting den post te schrappen, bestemd voor toelagen aan de godsdienstonderwijzers der militaire scholen.

Generaal André, minister van oorlog, deed opmerken, dat de Kamer de begrooting van eeredienst heeft goedgekeurd, zoodat het de militaire administratie niet past ze uit eigen kring te weren. Overigens bracht de minister groote hulde aan de leger-aalmoezeniers, die grootendeels zelven bij de vloot of in de koloniën als militair gediend hebben, die de jongens dus kennen en algemeen geacht worden. Deze aalmoezeniers, voegde de minister er onder het applaus der Kamer aan toe, onderscheiden zich niet alleen door hunne vaderlandsliefde maar ook door hunne trouw aan het leger en aan de Republiek.

Toen Dejeante volhield, kwam de begrootingscommissie zich tegen hem verklaren, en de man zag zijn amendement met nog grooter meerderheid verworpen dan het vorige, nl. met 302 tegen 184 stemmen.

Toch heeft ook generaal André een nederlaag geleden, en wel op een technische kwestie.

De heer Derveloy wilde nl. de regeering uitnoodigen, de jaarlijksche legeroefeningen van vier op drie weken in te krimpen. Niettegenstaande het heftig verzet van den minister, werd het voorstel met 298 tegen 202 stemmen aangenomen.

Spanje. — De oudste dochter van Spanje's Koningin-regentes, de Prinses van Astrurië, zal huwen met den tweeden zoon van den graaf van Caserta, den napolitaanschen pretendent, die in den laatsten Carlistenoorlog de thans heerschende dynastie met de wapens in de hand bestreed. Don Carlos, de zoon, is eerekapitein van den spaanschen generalen staf en vocht op Cuba, en men zegt, dat de Prinses dolverliefd is op den dertigjarigen gravenzoon. Drie redenen, die hem ondanks zijn afstamming, genade deden vinden in

de oogen zijner aanstaande schoonmoeder. Liberalen en republikeinen zijn echter minder met hem ingenomen. Gold het 't huwelijk van een gewone prinses, men zou er niet aan denken zich te verzetten, doch hier komt de politiek in het spel, want Prinses Mercedes wordt tot den troon geroepen, als Koning Alphonsus XIII kinderloos mocht overlijden. Wordt zij Koningin, dan neemt haar gemaal een zeer belangrijke politieke positie in en daar Don Carlos zeer absolutische neigingen toont, zien de liberalen hem liever niet in zulk een gevaarlijke nabijheid van den troon. De republikein Azacarata wees er op, dat elk conflict vermeden wordt, als de Prinses van haar rechten op den troon afstand doet. Mercedes wil daar echter niets van weten. De quaestie houdt ook de gemoederen in Italië bezig, want het Huis van Savoye kan het niet onverschillig zijn, dat misschien eerlang een spruit uit een onttroond en uit Italië verjaagd Huis in Spanje een groote rol speelt. Vandaar dat de italiaansche regeering in de laatste weken geheel van houding veranderd is tegenover den grooten Don Carlos, die te Venetië vertoeft. Vroeger werd zijn paleis streng bewaakt en de spaansche regeering nauwkeurig op de hoogte gehouden van zijn bewegingen, thans laat men de carlistische hoofden ongemoeid, ziet alles lijdelijk aan en heeft onlangs den Pretendent bij zijn bezoek aan verschillende italiaansche arsenalen met koninklijke eerbewijzen overladen.

Transvaal. — De weinige berichten, die over den toestand in de Kaapkolonie binnenkwamen, laten alle den ernst van den toestand doorschemeren en zijn allerminst geschikt om de paniek, die om de Angelsaksische harten is geslagen, te bezweren. Het War-Office is radeloos. Troepen worden hals over kop uitgerust. en 30,000 paarden verscheept, de ontevreden Yeomanry zullen voortaan dezelfde soldij ontvangen als de koloniale troepen en de koloniale troepen en militia en vrijwilligers, die niet zooals de „colonials" vijf shilling per dag verdienen, krijgen enkele schemerachtige privilegiën en Nieuw Zeeland en Australië zullen hun pas en nauwelijks herstelde woudloopers opnieuw naar het oorlogsterrein zenden.

Met de sombere rede van Lord Salisbury, het uitstellen van het Te Deum bij Lord Roberts' thuiskomst en het beroep der Regeering op de vrijwilligers en de militia zijn de te nemen maatregelen genoeg verschijnselen, die de paniek verklaren.

Welk een contrast met het onverstoorbare optimisme, de glimlachende hooghartigheid der ministerieelen tijdens de verkiezingen, toen de eenige vraag, de moeite van het overwegen waard, die van de verdeeling der huid scheen. De beer is minder dan ooit geschoten. Het britsche leger in Transvaal is door de strategie van zijn chefs en de politiek der regeering in een moeilijk en zeer gevaarlijk parket gebracht. Het is vrijwel opgesloten in een zeker aantal steden en stadjes en beheerscht van het omliggende terrein niet veel meer dan wat in de vuurlinie der kanonnen ligt. En dank zij 't onmenschelijke systeem van hoeven verbranden en oogsten verwoesten, vindt 't niets in 't land, dat het bezet houdt. Het hangt dus geheel en uitsluitend af van zijn basis — de kaapsche havens —, waarmede het in verbinding staat door twee lange spoorwegen, de aderen, onmisbaar voor zijn leven. Deze toestand heeft het plan de campagne der Boeren bepaald. Steunende op het feit, dat de vijand onmogelijk leven kan zonder zijn verbindingen met de Kaap en wetende hoe moeilijk het hem valt de eenige duizenden kilometer lange spoorlijn te bewaken, is het hun doel hun aanval te richten op de zwakste van deze keten zonder eind. We weten met welk succes De Wet en De la Rey dit plan ten uitvoerbrengen. En als rechter Hertzog de Oranje rivier is overgetrokken, dan is dit niet alleen om den kaapschen Afrikaanders den pols te voelen en te beproeven hen tot opstand te brengen, doch tevens te trachten de verbindingslijnen af te snijden in de Kaapkolonie, waar de bewaking minder krachtig en strijdvaardig is. Reeds is Hertzog daarin geslaagd, of zooals de censor het euphemistisch uitdrukt, de regens hebben de spoorlijn bij Rosmeadjunction weggespoeld. Hertzorg of de regen — het doet er niet veel toe — het voornaamste is dat het geheele verkeer met het Noorden stilstaat. Arme Tommy! zoo moet hij boeten voor de consequenties van Roberts hooggeroemde strategie, zijn eerste, eenige en laatste. Steeds weer herhaalt hij den triomftocht, die zijn fortuin maakte, dien van Kaboel naar Kandahar. Hij trekt zoo snel hij kan naar een vooruit vastgesteld punt, zonder zich te bemoeien met hetgeen achter hem geschiedt, noch al te veel aandacht te schenken aan de gebeurtenissen op zijn flanken.

Zoo besloot hij na het ontzet van Kimberley tot de steeple-chase naar Bloemfontein. Een groot convooi viel bij Jacobsdal in handen der Boeren. Het liet hem koud. Tommy leed gebrek, werd een willig slachtoffer der typhus — vooruit, vooruit, totdat de hoofdstad van den Vrijstaat bereikt was. Van daar sprong hij naar Pretoria en na een nieuwe pauze naar Machadodorp en Barberton. Zulk een doldriftig optreden zou in een politieken oorlog, als het gold indruk te maken op de vijandelijke regeering, te verdedigen zijn geweest. In dat geval zou zulk een slag recht op het hart af, doel getroffen hebben. Men weet, dat de engelsche regeering zulk een oplossing niet wenschte. Niet de Boeren-regeering moest vernietigd, neen, het geheele volk. Lord Roberts' lange-lijnen-strategie werkte onder deze omstandigheden niets uit. Hier had een uitgestrekt deel van het vijandelijk gebied moeten bezet worden, hier zou een waaiervormige verspreiding der leger-afdeelingen succes kunnen gehad hebben.

Consequent heeft de opperbevelhebber zijn systeem toegepast. Zijn leger hangt nu in de lucht en kan zich slechts provianderen van Kaapstad uit. Alles moest uit het verre Zuiden komen. Thans komt er niets meer! De ontknooping nadert.

Advertentien.